

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

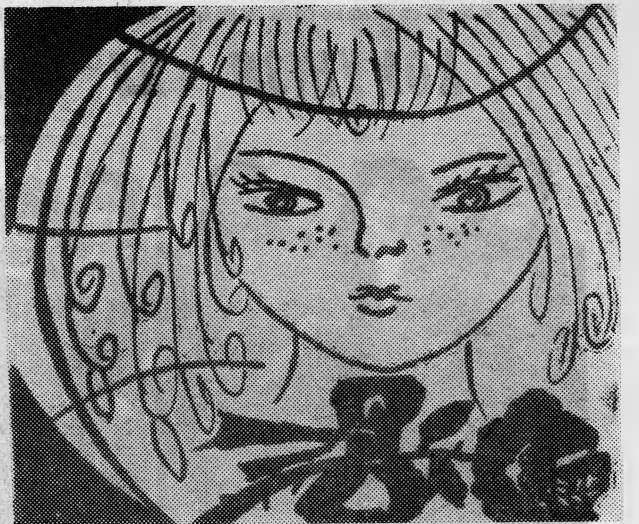
ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№9 (89)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 4 березня 1983 року.

Ціна 1 коп

З МІЖНАРОДНИМ ЖІНОЧИМ СВЯТОМ!

В природі найголовніша подія — весна. Вслухайтесь, як гарно виспіває перша солістка березня синиця. Краплину фантазії — і ви збагнете, що вона кличе нас до сонця й вітру, будить від глибокого зимового сну усю природу.

— Скоро-скоро, — кричить сорока, — весна зажебонить струмками, розквітне пролісками і рясом, обізвається піснею усього птаства.

...Все відчутніше дихання весни. Гляньте на узбіччя доріг, на клумби й газони, і ви побачите, як пожухлі з осені трави наливаються ніжнотеленим кольором. А в пониззях річок і ставків клубочаться густі молочні тумани.

Наступ весни загнав зиму на запасні позиції, що розташовані в лісах. Тут ще зберігається сніг, незворушно-спокійними залишаються могутні дуби, мовчать, оповиті смутком, ялини, вітер похмуро гойдає жилавим гіллям грабів, ніби застерігає весну, щоб не тикалась зі своїм військом, бо тут їй ніхто не піднесе квітів. Та весна й не чекає милості. Настав її час, і вона бере своє навіть тут, у лісі. Придивіться уважніше і ви побачите, що біля відемків дерев уже пробивають сніговий панцир хоробрі розвідники березня — проліски. А кіннота дріб-

них ручаїв все лункіше видзвонює шпорами в лісових пониззях і ярах.

Символічно, що саме в цю хвилюючу і радісну пору приходить до нас світле свято — Міжнародний жіночий день. Свято весни, миру і щастя, свято краси і материнства. Його відзначає весь світ. Адже цей день воїстину став справжнім днем солідарності жінок планети в боротьбі за мир, щасливу долю сьогодення і майбутнього покоління. Радянські жінки з відчайдушністю сприйняли високу оцінку їх трудового внеску в здобуття країни, дану на XXVI з'їзді КПРС. Вони усвідомлюють, що щастя їх дітей невіддільне від долі Вітчизни, тому й докладають всіх зусиль для виконання грандіозних накреслених одинадцятьох п'ятиріччя.

Сьогодні, у переддень міжнародного свята ми надаємо слово голові жіночої ради інституту Ірині Іванівні ВАНІНІЙ.

Цей день прекрасний в будь-яку погоду. Він сонячний від посмішок, від тепла, що проміниться з очей усіх людей. В цей день щасливі всі від доброзичливості, що переповнює кожного з нас і від думки, напроцуд ясної і чистої — в основі основ всякого творення на землі лежить ніжність, і муд-

рість і мужність жінки. Таке вже це дивне свято — Міжнародний жіночий день.

В цьому році він проходить під лозунгом боротьби за мир і безпеку, проти гонки озброєнь, проти розміщення нових ядерних ракет в Європі — так вирішила Міжнародна демократична федерація жінок.

Кожна із нас, радянських жінок, всім серцем сприйняла слова сказані Ю. В. Андроповим на спільному урочистому засіданні ЦК КПРС, Верховних Рад СРСР і РРФСР, присвяченому 60-річчю утворення СРСР: «Радянський Союз буде робити все залежне від нього, щоб забезпечити нинішньому і майбутньому поколінню спокійне мирне майбутнє».

Жінки завжди були і будуть на передових рубежах будівництва комунізму. Їхній ентузіазм породжується постійною турботою Комуністичної партії і Радянського Уряду про жінку-трудівницю, жінку-матір.

Радянські жінки активно і творчо працюють у промисловості і сільському господарстві, на громадській роботі, навчають дітей, майбутніх фахівців народного господарства, плідно трудяться на ниві науки і мистецтва. Широко відомі в нашій країні і за її ме-

жінку-трудівницю, жінку-рів, і льотчиць, письменників і кінорежисерів, керівників великих підприємств, колгоспів та радгоспів, учених і новаторів виробництва.

В нашому інституті працюють і вчаться сотні жінок та дівчат. І це ще одне свідчення того, які великі права надані радянською Конституцією жінці-трудівниці. Самовіддано працюють на викладацькій ниві сячі доброго, вічного Л. А. Пашенко, Г. Й. Листовська, Н. І. Корицька, Р. С. Урлапова, Л. П. Громова А. В. Шевченко, М. Т. Змієвська, Л. І. Дерев'яко та багато-багато інших.

Гідно несуть прапор радянського студентства Валентина Лялдебуурська і Наталя Ключко, член бюро обкому комсомолу, делегат XXIV з'їзду ЛКСМУ Ірина Смоленська, які показують приклад у навчанні і труді.

Партком, ректорат, профком, комітет ЛКСМУ і жіноча рада ВПШ щиро і сердечно вітають вас, дорогі жінки, з Міжнародним жіночим днем, бажають вам міцного здоров'я, успіхів у праці, навчанні і творчості.

Радості і щастя вам, дорогі жінки!

Март лукавий
с пичим пересвистом,
с гулом рек
и перекличкой звезд.

Ты орлом кружишься
подснежником душистым,
В небе чистом
и томящей жаждой
материнства
наполняешь почки
у берез.

Потому так и красивы
женщины,
потому и девушки
застенчивы,

потому и песням
нет конца.

Что кругом звенят
ручьи в бубенчики,
и весна признанием
доверчивым
радостно ударила
в сердца.

Разбудила, о себе
напомнила.

первозданной свежестью
хмельной,
Повела на улицы
знакомые,
в город, окаймленный
синевой.

В тихой солнцем
вымойтой

квартире
ты смеешься радостно
Эльвира.

Бьется сердце птицею
в пруду.
У тебя счастливая
дорога,

у тебя друзей хороших
много,
у тебя все в жизни
впереди.

Тихо дремлют горы
снеговые,
а над ними облака
литые.

Ты выходишь с дочкой
на крыльцо.

Я смотрю на руки

Золотые,
я смотрю в глаза твои
большие,
и мне кажется,
что у России
вот такое ж чистое
лицо.

Хорошо шагать
с открытым взглядом,
за лучистым, ярким
солнцепадом,
За тобою, утренняя
рань.

А на крышах воробьев
шумиха,

и весна, как добрая
ткачиха,
ткет на окнах радужную
ткань.

Говорит мне Эля:
— Посмотрите, как легко
работает весна.

Говорит мне Эля:
— Сохраните в сердце
эти золотые нити,

Наша жизнь
из солнца соткана!

Здрастуй, жизнь,
во всем великолепии
Славная, жизнь,
громадой наших дел!

Я хочу, чтоб улыбались
дети,
чтоб на голубеющем
рассвете

жаворонок песню звенел.

Русская, отзывчивая
женщина!

Русская, открытая душа!
Ты в своей героинке
застенчива,

ты в своих поступках
хороша!

По делам приходишь
к нам в известность,
По делам тебя я
узнаю.

И, как голос сердца,
Эту песню
в яркий день с поклоном
отдаю.

С. ФЕДОТОВ.

І ДІВЧИНА НАША В СОЛДАТСЬКІЙ ШИНЕЛІ

«Гремела атака и
пули звенели
И ровно строчил
пулемет.

И девушка наша в
походной шинеле
Горящей Каховке идет».

Дівчина в шинелі. Якось дивно в наш мирний час бачити дівчину чи жінку в такому незвичному для неї вбранні.

Жінка — втілення краси, ніжності і ласки. Втілення любові і материнства. Та коли ворог посягав на нашу Вітчизну, дівчата і жінки разом з чоловіками із зброєю в руках ставали на захист Батьківщини. Так було в роки громадянської, так було і під час Великої Вітчизняної війни.

Біжать роки, спливають, як вода. Вже й не звично Тетяні Григорівні, коли назвуть її фронтовичкою. А вона так фронтовичка. Тисячі кілометрів понівеченої ворогами землі пройшла комсомолка Таня Кулакова у складі саперного, а згодом танкового батальйонів.

Від рідного Тамбова було відбудовувати. Через Псков, Новгород і Ленінград пролягли її бойові шляхи-дороги аж до самого фашистського лігва-Берліна.

Вихованка дитячого будинку Таня Кулакова після закінчення педагогічного училища приїхала працювати в сільську школу.

Війна. Ця страшна звістка пекучим боєм відізналась в серці дівчини. Три її старших брати пішли на фронт і склали всі голови в боях.

Фашистські полчища вже підійшли до Воронежа, загрожували Тамбову. І тоді комсомолка Таня Кулакова пішла в райком комсомолу і попросилася на фронт. Першу свою бойову нагороду вона одержала за оборону міста Новгорода.

Скільки людської крові, страждань і горя довелось побачити дівчині! Спалені фашистами села, зруйновані міста, заводи і фабрики.

Після перемоги над фашизмом все це потрібно

було відбудовувати.

Там, на війні, познайомилась Тетяна Кулакова з хоробрим воїном українцем Георгієм Гайдашем. Пожилися. З тих пір живе в дружбі та злагоді ця чудова сім'я.

Георгій Омелянович Гайдаш до виходу на пенсію працював слюсарем в СКТБ «Модуль» нашого інституту. Поруч з батьком працювали і його сини та невістка.

Дзвоном сонячного дня наповнюється хата Гайдашів, коли в гості приходять діти й онуки. Їхня бацькорі, ентузіазм передаються і батькам. Хай завжди буде сонячно у вашій хаті, шановна Тетяно Григорівно!

Серед тих, хто виборював перемогу над ворогом, пройшовши крізь пекло війни і Зінаїда Устимівна Постникова — бібліотекар ВПІ.

В червні 1941 року Зіна закінчила Московський педінститут і зразу ж добровільно вступила в 7-му Бауманську стрілецьку ди-

візію народного ополчення. Брала участь в обороні Москви, Вязьми. Воювала на інших ділянках фронту. В 1943 році була поранена на Курсько-Орловській дузі. За подвиги на фронті нагороджена шістьма медаллями.

... 17 років виповнилось Олександрі Стрельцовій коли розпочалась Велика Вітчизняна війна. З червня 1942-го і до останнього дня війни прослужила Шурочка Стрельцова, так лагідно звали бійці тендітну телефоністку, в лавах Червоної Армії.

П'ять бойових нагород має Олександра Федорівна за мужність і героїзм, проявлені в роки Великої Вітчизняної війни. Вона, як і вище названі фронтовички, користується заслуженою повагою усього нашого колективу.

В. МОГИЛЕВСЬКИЙ,
комендант 1-го корпусу ВПІ, учасник Великої Вітчизняної війни, кавалер 11-ти бойових нагород.

Наталія Ключко! Ми не раз задумувались над тим, якій вдається встигати все зробити. Секретар комсомольського бюро машинобудівного факультету, депутат міської Ради народних депутатів, відмінниця навчання, Ленінський стипендіат. Завжди приваблива, з посмішкою, вона володіє мистецтвом спілкування з усіма. Доброзичлива, вміє прийти на допомогу іншим студентам, поради, виручити з біди товариша.

Лише в соціалістичній країні є умови для того, щоб домогтися соціальної активності, сформувати себе як керівника, зрілого громадянина, колективіста, людину, якій до всього є справа.

І ще хочеться побажати дівчатам наслідувати свою подругу Наталію Ключко, уміти визначити свою життєву позицію, завжди вести за собою інших.

Л. ЖОВНІР,
староста гр. 2ПМ-79.

КОМУНІЗМ—ЦЕ МОЛОДІСТЬ СВІТУ І ЙОГО БУДУВАТЬ МОЛОДИМ!

Разом з студентами Вінницького політехнічного інституту здобувають вищу освіту посланці сорока шести країн Азії, Африки і Латинської Америки.

Тут, в стінах вузу, вони не тільки опановують навички висококваліфікованих спеціалістів, а й знайомляться з нашою культурою і побутом вивчають наш соціалістичний спосіб життя.

В цьому році все прогресивне людство світу широко відзначатиме 165-річчя з дня народження генія, вождя світового пролетаріату Карла Маркса, чий ідеї сьогодні живуть і перемагають в багатьох країнах усіх континентів.

1 березня відбулась зустріч членів парткому ВПІ з комуністами і членами прогресивних партій з числа іноземних студентів, що навчаються в нашому інституті.

Члени парткому цікавилися умовами життя і побуту іноземних студентів, організацією їх навчального процесу та культурного дозвілля. На зустрічі були присутні секретарі та заступники секретарів факультетських парторганізацій, представники деканатів. Перед присутніми виступив секретар парткому інституту І. Г. Мельник.

« ВЕСЕЛКА »

Літературно-мистецька сторінка

ВЕРНИ МЕНІ...

Верни мені мрії, крилаті й шасливі,
Верни мені спокій, навіки забутий,
Верни мені руки, для інших дбайливі,
Верни мені серце, від болю розкуте,
Верни мені мрії, надії і ласку,
Верни мені сонячний подих весни,
Верни мені гарну, нездійснену казку,
Шасливої долі прикмети верни.

Г. ПОЛИВАНИЙ.

Смійтеся на здоров'я!

НА ХВИЛИНКУ

— Наталко, я на хвилинку відлучуся з кухні — курсову заберу у Тетяни, а ти через кожні півгодини помішуй у каструлі на плиті.

А Я НЕ З ТИХ

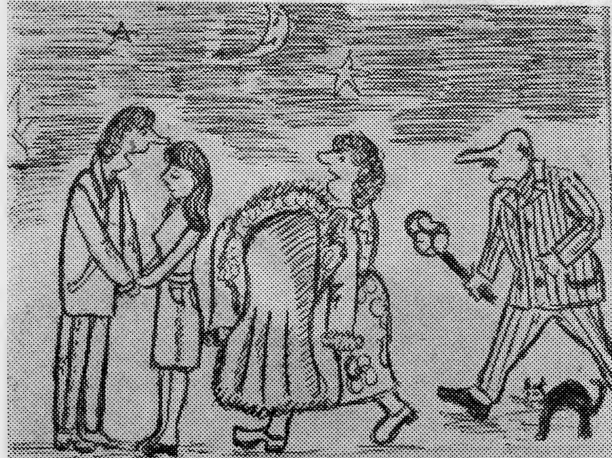
— Скільки вам років, Олено? — запитали янось дівчину.
— Дев'ятнадцять.
— Але рік тому ви говорили те ж саме.
— А я не з тих дівчат, які сьогодні кажуть одне, а завтра інше.

ЯКРАЗ ПАРА

— Тату, кажуть, що у Саливоненкової Наталки розуму на двох.
— От і женись на ній.

НЕ СТАРА

— Бабусю, яка цього року весна буде? — запитали вісімдесятилітню стару.
— А хто його знає. Про це треба спитати старих людей.

Малюнок співробітниці ВПІ Оксани КОСТЮК.

З іноземного гумору

Один американець вихвалявся своєму колезі:
— Ні в чому не відмовляю своїй дружині. Оце в переддень свята купив їй перлинного перстня.
— А може вона хотіла нового автомобіля?
— Звичайно. Тільки де ж купиш фальшивого-автомобіля?
— Послухай, Джек, чому ти постійно називаєш свою дочку «бумеранг»?
Тому, що скільки разів вона виходить заміж, стільки ж разів повертається додому.

ЛЕЧУ К ТЕБЕ

Лишь гасят звезды свет
порою ранней,
Лишь зажигается над
миром вновь заря,
Тянусь, лечу к тебе, мой
самый дорогой,
мой самый дальний.
Заранее грюхи тебе простя.
Так знай, что время все

покажет,
И суд созвездий судьбы
разрешит,
А сон пускай тебе
расскажет,
Кто целомудрен, кто
грешит.
Н. ЕФРЕМОВА,
культпрацівник ВПІ.

«Студенти весело живуть...» співається в одній жартирливій пісні. Та так воно й насправді. Студенти — народ молодий, веселий, тямущий. Серед них завжди знайдеться і власний поет, і фокусник-ілюзіоніст, і конференсьє...

На фото: виступає ансамбль бального танцю ВПІ.

ПОДСНЕЖНИК

Он робко склоняет
головку —
Стесняет наряд
белоснежный.
«Ах, как выделяется
неловко.» —
Шепнул голосок его
нежный.
Вокруг ни цветка, ни
травинки,
И солнце скучится,
не греет.
Земля без тепла и
кровинки
В кустах и ложбинах
белеет.
Ветрище холодный
кружится,
Цветка ему вовсе не
жаль.
Не дремлет и вьюга-
царица.
Бросая предсмертную
шаль.
Какая же сила таится,
Хранящая крупный
цветок?
Какою живою водицей
Согрет его нежный
росток?
Есть чистый родник из
надежды
На солнце, тепло,
пробужденье.
И силы умножаются
трижды
От вечного к жизни
стремленья!
И ветер его не сломает,
Метели ему не
страшны —
Подснежник как
праздник вступает
В следы уходящей
зимы.

ПОСЛЕ РАБОТЫ

Был ватмана лист
белоснежный
И чистый, как утренний
свет.
Теперь он исчерчен
небрежно,
Резинкой протерся
нанет.
И был карандаш так
заточен,
Что нити из линий
сплетал.
Теперь он — растрепан
неточный —
Устал и улегся в пенал.
Линейки плясали так
славно
Под старый шарнирный
хорал.
Теперь они щелкнули
плавно
И молча покинули бал.
И циркуль продельвал
трюки.
Скользил, как по льду
фигурист,
Сомкнулись блестящие
руки —
Раскланялся стройный
артист.
Конструкторский день
необычный,
Скупой на слова, на
общенье.
С годами до боли
привычный
Всегда в напряженном
теченьи.
Но образов тайных
сплетенье.
Как будто волшебная
маска,
И разве рожденье
металла
В бумаге — не чудо,
не сказка!
И. ГУРАЛЬНИК,
инженер-конструктор
СКТБ «Модуль».

ЗА ВІКНОМ СОНЦЕ

ВАЛЕНТИНА МЕНШУН

НОВЕЛА

Ти любив тавці. А як кепувала з твого захоплення. Ти сердився. І обіцяв неодмінно мене привчити до танців. Ми були друзями. Добрими, щирими. Нас ніколи дразнили молодим і молодістю. А ми сміялися. Ти знав, що я люблю іншого.

Одного я немогла зрозуміти — як ти, такий розумний і серйозний, міг стільки уваги приділяти танцям. Я неохоче приймала запрошення, але ти завжди хапав мене за руку і кружляв зі мною доти, поки в мене не запаморочувалась голова. Потім, ти пам'ятаєш, я зневірилась у коханому. Ти не казав мені втішливих слів. Відкидаючи, зізнався: — А знаєш... Я люблю тебе одну. І, мабуть, на все життя...

Ми розлучилися. Роз'їхались у різні краї. Спершу листувалися. Потім все рідше і рідше. Лише на свята обмінювалися подарунками.

Світлою казкою стала для нас та далека дружба. У мене з'явилися нові знайомі. І наречений теж. Я подумала написати тобі про нього. Не знала тільки, як це зробити. Бо чим далі, тим ставав ти мені ріднішим. Часом ночами я бачила твоє обличчя, чула тільки мені адресовані слова...

Раптом телеграма: «Юрій потрапив у автомобільну катастрофу. Стан тяжкий». Я довго дивилася на текст, на адресу. Стояла холодна, нерухома, спустошена.

Негайно, негайно летіти до Юрія. Коли літак? Біжу на вулицю. Мене зупиняє Леонід, наречений. Розказую йому про нещастя. «Ти не полетиш. Ти не зробиш цього, — кидає він мене. — Інакше ми розстанемося».

Мені байдуже, мені однаково. Прошу його сказати на роботі, що відлітаю на Таймир. В легенькому пальтечку? Без документів? Намацую в кишені посвідчення, і то добре.

Леонід просить скаменуватися. Я мовчу. Нарешті він не витримує, йде з аеро-

порту. Лишаюсь сама. Напівсвідомо йду до літака, сідаю. Не можу ні про що думати.

Хмари за вікном. Поступово до мене повертається здоровий глузд. Що я наробила? Залишила нареченого... Скільки розмов буде Нічого. Аби Юрія побачити живим.

...На аеродромі ніхто не зустрічає. Тремчу від холоду, біжу до лікарні. Нарешті.

Неприємні години. — кинула сива санітарка. Я стояла. Йти було нікуди. Старенька виглянула у віконце, поманила пальцем.

— Ідіть уже, погрійтеся. Не тутешня, бачу. До кого? А, знаю, Вона повела мене на другий поверх.

— Йому вчора ногу ампутували. А ви дружина чи сестра йому?

— Дружина, — відповіла. Юрій не впізнав спершу. А потім зрадів. То була вистраждана радість. Для нас обох.

Надого? Як опинилась тут? — припав губа-

ми до моєї холодної руки. Я витягла з кишені телеграму. Пробіг очима. — Як вони сміли... Тисячі кілометрів. — Мовчи, — закрила йому рот долонею. Влаштувалася у маленькому готелі біля метрооперічної станції.

— Ти, мабуть, додому відлітаєш скоро, якось промовив Юрій втупивши погляд у стелю. — Передавай привіт нашим сонячним долинам...

Облизала пересохлі губи. Ковтнула повітря. — Я залишаюсь, Юрію, тут. І роботу вже підшукала.

Закричав, звісив на лікті: — Іди! Я каліка, тепер ніколи не дозволю... Чуєш? Іди!

В очах розгубленість... А сонце за вікном розбивало хмари.

Редактор
С. ДЖЕДЖУЛА